

MAĞARADAKİLER

Bir mağara düşün dostum..

Girişi boydan boya gün ışığına açık bir yeraltı mağarası.

İnsanlar düşün bu mağarada.

Çocukluktan beri zincire vurulmuş hepsi; ne yerlerinden kıpırdamaları, ne başlarını çevirmeleri kabil, yalnız karşılarını görüyorlar.

Arkalarından bir ışık geliyor, uzaktan, tepede yakılan bir ateşten.

Ateşle aralarında bir yol var, yol boyunca alçak bir duvar.

Gözbağcılar seyircilerden ayıran setleri bilirsin, üzerlerinde kuklalarını sergilerler, öyle bir duvar işte...

Ve insanlar düşün, ellerinde eşyalar: Tahtadan, taştan insan veya hayvan heykelcikleri, boy boy, biçim biçim.

Bu insanlar duvar boyunca yürümektedirler, kimi konuşarak, kimi susarak.

Garip bir tablo diyeceksin, hele esirler daha da garip.

Doğru.. O esirler ki ömür boyu başlarını çeviremeyecek, kendilerini de, arkadaşlarını da, arkalarından geçen nesneleri de duvara vuran gölgelerinden izleyecekler.

Şimdi de mağarada seslerin yankılandığını düşün..

Dışarıdan biri konuştu mu, esirler gölgelerin konuştuğunu sanır, öyle değil mi?

Kısaca, onlar için tek gerçek var: Gölge.

Tutalım ki zincirlerini çözdük esirlerin, onları vehimlerinden kurtardık. Ne olurdu dersin, anlatayım..

Ayağa kalkmağa, başını çevirmeğe, yürümeğe ve ışığa bakmağa zorlanan esir, bunları yaparken acı duyardı.

Gözleri kamaşır, gölgelerini görmeğe alıştığı cisimleri tanıyamazdı. Biri, ona:

"Ömür boyu gördüklerin hayaldi. Şimdi gerçekle karşı karşıyasın" diyecek olsa, sonra da eşyaları bir bir gösterse,

"bunlar nedir" diye sorsa, şaşırıp kalır, mağarada gördüklerini, şimdi gösterilenlerden çok daha gerçek sanırdı.

Bir de düşün ki tutsağı mağaradan çıkarıp dik bir patikadan güneşin aydınlattığı bölgelere sürükledik.

Bağırdı, yanıp yakıldı, öfkelenildi...

Kulak asmadık.

Gün ışığına yaklaştıkça gözleri daha çok kamaştı.

Hiçbirini seçemez oldu gerçek nesnelerin.

Sonra, yavaş yavaş alıştı aydınlığa. Önce gölgeleri fark etti, arkasından insanların ve cisimlerin suya vuran akislerini.

Akşam olunca göğe çevirdi bakışlarını, ayı gördü, yıldızları gördü.

Zamanla güneşin sulardaki aksine bakabildi.

Nihayet gökteki güneşe çevirdi gözlerini.

Ve düşünmeğe başladı.

Ona öyle geldi ki mevsimleri de, yılları da güneş yaratıyor, görünen dünyanın yöneticisi o.

Esirlerin mağarada gördükleri ne varsa onun eseri.

Ve eski günlerini hatırladı.

Ne kadar yanlış anlamışlardı bilgeliği.

Mutluydu şimdi, mağarada kalan arkadaşlarına acıyordu.

Eski hayatına, eski vehimlerine dönmek için her çileye katlanabilirdi.

Adamın mağaraya döndüğünü tasavvur et.

Karanlığa kolay kolay alışabilir mi?
Dostlarına hakikati söylese dinlerler mi onu?
Ağzını açar açmaz alay ederler:

"Sen dışarıda gözlerini kaybetmişsin, arkadaş. Saçmalıyorsun. Biz yerimizden çok memnunuz. Bizi dışarı çıkmağa zorlayacakların vay haline.."

İşte böyle aziz dostum.
Sana anlattığım hikâye kendi halimizin tasviridir.
Yer altındaki mağara:
Görünürler dünyası. Yücelere çıkan tutsak, meseller (idea'lar) âlemine yükselen ruh..

EFLATUN, Devlet